

Que la pàtria no ens soni banal

«La inspiració de les nostres obres musicals ha comportat irremeiablement que la quantitat de peces referides al nostre petit país sigui desproporcionada»

Arriba l'11 de setembre, Diada Nacional de Catalunya, i aquest any a més a més commemoració dels tres-cents anys dels fets de 1714. Si hi sumem l'històric, multitudinari i lloable esdeveniment que emplenarà Barcelona la tarda del pròxim dijous, tenim un marc incomparable i segurament irrepetible en el qual les xarxes socials aniran farcides d'enllaços a vídeos o peces musicals d'exaltació patriòtica. I jo seré el primer.

La cultura catalana fa molts anys que ha estat creant a partir del sentiment d'opressió i privació de llibertat i les peces musicals més notables del nostre llegat poden encabir-se de manera mil·limètrica dins d'aquesta inspiració. No és res pejoratiu, el contrari. Tot i això hem donat un valor tan preeminent d'aquesta realitat al nostre art que se'ns faria estrany pensar que, per exemple, un londinenc no tindrà mai cap fonament real per escriure i cantar sobre aquesta vivència de la identitat. Per a nosaltres és essencial, o si més no per als creadors i el públic que sigui digne de considerar-s'hi.

Que aquesta particularitat de la nostra manera de ser tingui una rellevància tan notable en la inspiració de les nostres obres musicals ha comportat irremeiablement que la quantitat de peces referides al nostre petit país sigui -com sol passar sempre en els grans mals- desproporcionada. Fins i tot hi ha cantautors i grups musicals que han creat tota la lírica de la seva discografia repençant-se únicament en això. I encara més i més greu: n'hi ha que han recolzat tota la seva existència en aquesta noble realitat sense tenir cap mirament sobre el marc de música miserable on han incrustat paraules per a Catalunya. Però el més greu de tot és que hi ha criminals d'aquestes característiques que encara avui es guanyen la vida amb aquest "art" tòxic, i n'hi ha que fins i tot reben guardons per la seva tasca. Esfereïdor.

És per tot això i perquè sóc un utòpic incurable que vull demanar-vos que el pròxim 11 de setembre abans d'enllaçar un videoclip al vostre mur de Facebook o compartir una cançó amb els vostres seguidors a Twitter, penseu durant uns segons si aquella peça és mereixedora de ser part de la banda sonora de Catalunya per aquesta històrica Diada.

Després d'aquests segons segurament buscareu una peça de Llach i ens fareu un bé.